

ARS POETIKA

Sidranu

Trebalo je i ranije shvatiti tu mudrost:
 Podočnjaci ludaka u ponoć izbijaju kao očnjaci
 prepuni su struhle svjetlosti, zgrušane krvi suza
 što čine tamu noći, i prljavu njenu limfu – mjesec
 Jeziva lešina počiva u očnim sarkofazima, a naše oči
 Obične su, i opća slika razrokog sljepila svijeta u njima sjaji,
 sjaji modra amplituda, duga bubrega
 I blijedi dark side of the mračne strane, strah umornih čula reži u svom muku,
 Drvo suho, i žubor upaljene mokraćne bešike...

Od istih smo krmelja dakle gradili te kuće,
 Nataлоžen rijetki taj kamen nesanice, Tadž Mahal naših ruševina
 S više ili manje umijeća govorili isto,
 Isti nadošao sedef potkuhanog tijesta, za isti gorak hljeb,
 Što u toj gorčini nosi i kiselost smrada kiselog kupusa žestinu feferona
 Što ralje perspektive u mrvice zdrobe, eno, po ledinama što su nadstrešnice pakla,
 raspunkle se kao ovo nebo, isisano Najsavršenijim Sisarom, sprženo za koje smo mislili da
 je Obećana Zemlja,
 a oblaci su kamenje što nas pokriva.
 Oko naših izbi, sjaje rerne i buktinje i ognji tmine, s manje
 Ili više ljubavi u bjelini koštane srži čeone kosti što se nadvija kao prijetnja
 Što ispušta dlake obrva da
 gledaju kroz rebra poklopca šahta trepavica...
 U bionjače...

Tek ponekad zalutali u oku samotan vuk,
 A običan je to čopor večeri što nas progoni i razgovori prosti kao zijevanje.
 Zavijamo i sjedimo,
 Eto, u bačći divljine, pod lozom i višnjom praznine, o umijeću
 Ljubavi je riječ i turobnom zanatu našem.

Lelujaju armagedoni, osipa se nebeska krošnja zvijezda i plod suh na nas:
 Mi lirici smo, zgrčenih lica, i pjesma mora biti
 Tačna po svemu, a precizna u izrazu –

Rekosmo li tako, daidža moj?

Eto, sa sasvim malo mašte dijagrama izidaš istinu statističkih podataka,
Sa znanstvenom metodom animizma, i stvari ponovo,
Uz leprš, razapinju na križ. Rekoše:
„Cvili zacija civili senzacija za praočem – korov razlistao u zelje šume,
Pelcer Zavičaja“ – a o tome mi nikad mislili nismo.

Na stolicu ja sam sjeo kao na postolje, među grbe prošlosti, njene noge lakisane poput
Pepeljuginih cipelica,
Njen naslonjač ofarban poput Berlinskog zida, kožu rastežem da se na njoj oslika moj lik
kao Isusov na lanenom čaršafu, pentagram košpi ispučio, srž bitka pojeo, ne bez ljubavi
za njenu rumen, srce
I sudbinu što nestaju u turbinama želuca, postrojenjima crijeva.
Ali, valjalo je, prije, nagnati
Stvar da mene čuti svojom drvenom dušom istesanih idola.

Dok tako svirepo postoji čvrsto agregatno stanje mog tekućeg računa.

Jer tu smo mudrost mogli mnogo ranije shvatiti:
Podočnjaci ludaka u ponoć izbjijaju kao očnjaci
prepuni su struhle svjetlosti, zgrušane krvi suza
što čine tamu noći, i prljavu njenu limfu – mjesec
Jeziva lešina počiva u očnim sarkofazima, a naše oči
Obične su, i opća slika razrokog sljepila svijeta u njima sjaji,
sjaji modra amplituda, duga bubrega
Drvo suho, i žubor upaljene mokraćne bešike...

Ali, govoriti ipak treba, žiletom šapata i u samoći,
Tiho se pridružiti zlosretnom horu onih
Nad ponorom što jednom u tamu vrisnuli su
Kondenz mrtvih nota i nijemih melodija i svemirskog šuma na srcu
Šta je to, i koraknuli, ne sačekavši odgovora.

...

Mi lirici smo, zgrčenih lica, i pjesma mora biti
Tačna po svemu, a precizna u izrazu –
Rekosmo li tako, daidža moj?

PREVARENA

A kad smo već kod tog kako bos, u gaćama, tek
iz kreveta, pogrbljen, pišem, a kao grane cvjetne
krošnje nadvija se nada mnom ona hrabra žena,
koja meni, držeći mi ruku na ramenu, inertnom
predlaže ljubav... Sve sam izmislio,
I tu ljubav, Pjesnik sam,
I ljubakanje je samo poslužilo da se
Prevarena, kao ti, bolje osjeća...

DUNE U TRUBU

Alispahiću,
Ceo dan gustiram džez festival dole pod prozorom,
a i balantajns ide baš pitko danas.
...TAKO LEŽI ova tvoja minimalistička poezija...
M. Dejvis u poznoj fazi,
kada je dovoljno da par puta tokom cele kompozicije
dune u trubu,
ali to uradi na pravim mestima – e baš tako! :)
Uh, mnogo brbljam...
ćao. :)
Ubipacijentić

SEKTAŠI

– himna –

Pokušali smo hodati na rukama, natraške
rascijepljenu ličnost zamijenili likom
u mlohave grudi usadili silikone
u istrošene pjesme, kao svojom krvi,
kanuli novu osjećajnost...

Nas je udobrovoljiti malim poklonima
za dokaz naklonosti sviramo timpane
naše su tetovaže lične
mjere se razapetom šakom stihovi na koži
vjerno nacrtana ljubav
i vjera, i noć.

Ista su još svjetla zvijezda,
sa istom boli.
Pokazasmo slabost umjesto
vampirske zuba
za dokaz naklonosti sviramo timpane
zavcili violina, zabrekta truba...

Naše je bratstvo prijateljska vražba
drugi će neko opjevat istine i laži
niko od nas nije hodao po vodi
ako je pogađao za šta će, to dijete
između toliko babica, da se rodi.

I uz mezu kakav dobar grah da pane
za naklonost sviramo timpane...